ब्रह्मा बाबाको बच्चाहरू सँग एउटा आशा

आज बापदादाले सबै बच्चाहरूको सेवाको, यादको र बाबा समान बन्ने चार्ट हेरिरहनु भएको थियो। बापदादाद्वारा जति पनि सर्व खजाना मिल्यो, बाबालाई निराकार र आकार रूपमा साकारमा बोलायौ र बापदादा पनि बच्चाहरूको स्नेहमा बच्चाहरूको आह्वानमा आउनु भयो, मिलन मनाउनु भयो, अब त्यसको फलस्वरूप सबै बच्चाहरू कुन फल बन्यौ? प्रत्यक्षफल बन्यौ? सीजनको फल बन्यौ? रूपवाला फल बन्यौ वा रूप रसवाला फल बन्यौ? प्रत्यक्ष पालनाको अर्थात् बोटमै पाकेका फल बन्यौ वा काँचा फललाई कुनै एक दुई विशेषताको मसालाको आधारमा स्वयंलाई रंग-रूपमा ल्याएका छौ वा अहिले सम्म पनि काँचै फल छौ? यो चार्ट बच्चाहरूको हेरिरहनु भएको थियो। संगमयुगको विशेषता प्रमाण, प्रत्यक्षफलको समय प्रमाण, हरेक विषयमा, हरेक कदममा, कर्ममा प्रत्यक्षफल दिने, प्रत्यक्षफल खाने बाबाको पालनामा पालिएका रंग, रूप, रस तीनैबाट सम्पन्न अमूल्य फल हुनु पर्छ। अब आफूले आफैं सँग सोध– म को हुँ? सदा संगमा रहने रंग, सदा ब्रह्मा बाबा समान बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने रूप, सदा सर्व प्राप्तिहरूको रस– यस्तो बाबा समान बनेको छु? आजकल ब्रह्मा बाबाले ब्राह्मण बच्चाहरूको समान सम्पन्नतालाई विशेष हेरिरहनु हुन्छ। सारा समय हरेक विशेष बच्चाको चित्र र चरित्र दुवै सामुन्ने राखेर हेरिरहनु हुन्छ– कहाँ सम्म सम्पन्न बनेका छन्! मालाका दाना, को र कति आफ्नो नम्बरमा सेट भएका छन्! त्यही हिसाबले नतिजालाई हेरेर विशेष ब्रह्मा बाबा भन्नुहुन्छ– ब्राह्मण आत्मा अर्थात् हर कर्ममा बापदादालाई प्रत्यक्ष गर्नेवाला। कर्मको कलमले हरेक आत्माको दिलमा, बुद्धिमा, बाबाको चित्र वा स्वरूप बनाउनेवाला रूहानी चित्रकार बनेका छौ नि! अहिले ब्रह्मा बाबाको यस सिजनको नतिजामा बच्चाहरूप्रति एउटा आशा छ। के आशा होला? बाबाको सदा यही आशा रहन्छ– हरेक बच्चाले आफ्नो कर्मको दर्पणद्वारा बाबाको साक्षात्कार गराउन् अर्थात् हर कदममा बाबालाई अनुसरण गरेर बाबा समान अव्यक्त फरिश्ता बनेर कर्मयोगीको पार्ट खेलुन्। यो आशा पूर्ण गर्न मुस्किल छ वा सहज छ? ब्रह्मा बाबा त सदा शुरू देखि "तुरून्त दान महापुण्य" यही संस्कारलाई साकार रूपमा ल्याउने हुनुभयो नि। गरौंला, सोचौंला, योजना बनाउँछु, यस्तो संस्कार कहिल्यै साकार रूपमा देख्यौ? अहिले नै गर्ने महामन्त्र हरेक संकल्प र कर्ममा देख्यौ नि। त्यही संस्कार प्रमाण बच्चाहरूबाट पनि के आशा राखिन्छ? समान बन्ने आशा राखिन्छ नि? सबै भन्दा पहिला बापदादाले मधुबन निवासीलाई अगाडि राख्नु हुन्छ। छौ पनि अगाडि। सबै भन्दा राम्रो नमुना कहाँ देख्छन् सबैले? सबै भन्दा ठूलो शोकेस मधुबन हो नि। देश-विदेश देखि सबै अनुभव गर्नको लागि मधुबनमा आउँछन् नि। त्यसैले मधुबन सबै भन्दा ठूलो शोकेस हो। यस्तो शोकेसमा राख्नेवाला शोपीस कति अमूल्य होला! केवल बापदादा सँग मिल्नको लागि आउँदैनन्, परिवारको प्रत्यक्ष रूप पनि हेर्न आउँछन्। त्यो रूप देखाउने को हो? परिवारको प्रत्यक्ष नमुना, कर्मयोगीको प्रत्यक्ष नमुना, अथक सेवाधारीको प्रत्यक्ष नमुना, वरदान भूमिको वरदानी स्वरूपको प्रत्यक्ष नमुना को हो? मधुबन निवासी हौ नि!

भागवतको महात्म्य सुन्ने धेरै महत्त्व हुन्छ। सारा भागवतको त्यति हुँदैन। त्यसैले चरित्र भूमिको महात्म्य मधुबनका हौ नि। आफ्नो महत्त्वलाई त याद राख्छौ नि। मधुबन निवासीलाई याद स्वरूप बन्नमा मेहनत लाग्छ वा सहज छ? मधुबन हो नै प्रजा र राजा दुवै आत्माहरूलाई वरदान दिनेवाला।

आजकल त प्रजा आत्माहरूले पनि आफ्नो वरदानको हक लिएर गइरहेका छन्। जब प्रजाले पनि वरदान लिइरहेका छन् भने वरदान भूमिमा रहनेहरू कति वरदानले सम्पन्न आत्माहरू होलान्! अहिलेको समय प्रमाण सबै प्रकारका प्रजाले आफ्नो अधिकार लिनको लागि चारै तिर आउन शुरू गरेका छन्। चारै तिर सहयोगी र सम्पर्कवालाको वृद्धि भइरहेको छ। प्रजाको सीजन शुरू भएको छ। त्यसैले राजाहरू त तयार छौ नि वा राजाहरूको छत्र कहिले फिट हुन्छ कहिले हुँदैन? तख्तनशीन नै ताजधारी बन्न सक्छन्। तख्तनशीन भएनौ भने ताज पनि सेट हुन सक्दैन। त्यसैले सानो-सानो कुरामा अपसेट भइरहन्छन्। यो अपसेट हुने लक्षण हो तख्तनशीन अर्थात् तख्तमा सेट नहुनेको। तख्तनशीन आत्मालाई व्यक्ति त के प्रकृतिले पनि अपसेट गर्न सक्दैन। मायाको त नाम निशान नै छैन। त्यसैले यस्ता तख्तनशीन ताजधारी वरदानी आत्माहरू हौ नि। बुझ्यौ– मधुबनका ब्राह्मणहरूको

महात्म्यको महत्त्व। अच्छा– आज त मधुबन निवासीहरूको पालो हो। बाँकी सबै गेलरीमा बसेका छन्। गेलरी पनि राम्रो मिलेको छ। अच्छा।

आदि रत्नहरू आदि स्थितिमा आयौ नि। मध्य भुल्यौ नि। हाँगा-बिँगा सबै छुटे नि। आदि रत्नहरू सबै उड्ता पक्षी भएर गइरहेका छौ नि। सुनको हरिण पछाडि पनि नजानु। कुनै पनि किसिमको आकर्षण वश तल नआउनु। चाहे कुनै पनि प्रकारका परिस्थितिहरूले बुद्धि रूपी पाउलाई हल्लाउन आऊन् तर सदा अचल अडोल, नष्टोमोहा र निर्माण रहनु तब उड्ता पक्षी बनेर उड्दै र उडाउँदै रहन्छौ। सदा न्यारा र सदा बाबाको प्यारा हुन्छौ। न कुनै व्यक्तिको, न कुनै हदको प्राप्तिको प्यारो बन्नु छ। ज्ञानी आत्माको अगाडि यी हदका प्राप्तिहरू नै सुनको हरिणको रूपमा आउँछन् त्यसैले हे आदि रत्नहरू, आदि पिता समान सदा निराकारी, निर्विकारी, निरहंकारी रहने गर। बुझ्यौ? अच्छा।

यस्ता हर कर्ममा बाबालाई प्रत्यक्ष स्वरूप देखाउने, पुण्य आत्माहरू, हर कर्ममा ब्रह्माबाबालाई अनुसरण गर्ने, विश्वको अगाडि चित्रकार बनेर बाबाको चित्र देखाउने– यस्ता ब्रह्माबाबा समान श्रेष्ठ आत्माहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

सबै महारथीहरूले सेवाको जुन योजना बनाएका छौ त्यसमा पनि विशेष युथको लागि बनाएका छौ नि। युथ वा युवा वर्गको सेवा भन्दा पहिला जब युवा वर्ग सरकारको अगाडि प्रत्यक्ष हुने संकल्प राखेर अगाडि बढिरहेका छन् भने मैदानमा आउनु भन्दा पहिला एउटा कुरा सदा ध्यानमा रहोस्– बोल्नु कम छ, गर्नु धेरै छ। मुखद्वारा बताउने होइन, देखाउनु छ। कर्मको भाषण कर्मद्वारा गर्नु। मुखको भाषण गर्न सिक्नु छ भने नेताहरू सँग सिक। तर रूहानी युवा वर्ग केवल मुखको भाषण गर्नेवाला होइनन्। उनको नयन, निधार, उनको कर्म नै भाषण गर्ने निमित्त बनोस्। कर्मको भाषण कसैले गर्न सक्दैन। मुखको भाषण अनेकले गर्न सक्छन्। कर्मले बाबालाई प्रत्यक्ष गर्न सक्छ। कर्मले रूहानियतलाई सिद्ध गर्न सक्छ। अर्को कुरा– युवा वर्गले सदा सफलताको लागि आफ्नो पासमा एउटा रूहानी जन्तर राखुन्। त्यो कुनचाहिँ? सम्मान दिनु नै सम्मान लिनु हो। यो सम्मान दिने संस्कार, सफलताको लागि अविनाशी आधार बन्छ। युवा वर्गको लागि सदा मुखमा एउटै सफलताको मन्त्र होस्– "पहिला तपाईं"– यो महामन्त्र मनमा पक्का रहोस्। केवल मुखको बोल होस्– पहिला तपाईं, तर भित्र होस् पहिला म, यस्तो होइन। यस्ता पनि कति चतुर हुन्छन् मुखले भन्छन् पहिला तपाईं, तर भित्र भावना पहिला म रहन्छ। यथार्थ रूपले पहिला मलाई मेटाएर अरूलाई अगाडि बढाउनु सो आफू बढ्नु हो भन्ने सम्झेर यस महामन्त्रलाई अगाडि बढाउँदै सफलता प्राप्त गर्दै गर। बुझ्यौ? यो मन्त्र र जन्तर सदा साथ रह्यो भने प्रत्यक्षताको नगाडा बज्छ।

योजना त धेरै राम्रो छन् तर स्वच्छ बुद्धि बनेर योजनाहरू यथार्थमा ल्याऊ। गर्न त सेवा गर तर ज्ञानलाई अवश्य प्रत्यक्ष गर। केवल शान्ति, शान्ति त विश्वमा पनि सबैले भनिरहेका छन्। अशान्तिमा शान्ति मिसाइदिन्छन्। बाहिरबाट त सबैले यही नारा लगाइरहेका छन् शान्ति होस्। अशान्तिवालाले पनि नारा शान्तिको नै लगाइरहेका छन्। शान्ति त चाहिन्छ, तर जब आफ्नो मञ्चमा कार्यक्रम गर्छौ तब आफ्नो अधिकारले बोल। वायुमण्डललाई हेरेर होइन। त्यो त धेरै समय देखि गर्यौ र त्यो समय प्रमाण त्यही ठीक रह्यो। तर अहिले जबकि धर्ती बनेको छ त्यसैले ज्ञानको बीज राख। विषय पनि त्यस्तै होस्। तिमीहरूले विषय त्यसकारणले परिवर्तन गर्छौ ताकि दुनियाँकाले रूचि लिऊन्। तर आउन् नै रूचि भएकाहरू। कति मेला, कति सभा, कति कार्यक्रम, कति विचार गोष्ठी आदि गर्यौ। यतिका वर्ष त मानिसहरूको आधारमा विषयहरू बनायौ। आखिर गुप्तभेषमा कति रहन्छौ? अब त प्रत्यक्ष होऊ। त्यो समय अनुसार जे भयो त्यो त भयो नै। तर अब आफ्नो मञ्चमा परमात्मा बम त लगाऊ। उनीहरूको दिमाग त घुमोस्– यिनीहरूले के भन्छन्! नत्र केवल भन्ने छन्– धेरै राम्रो कुरा भने। त्यसैले राम्रो, राम्रो नै रह्यो र उनीहरू जहाँका त्यहीँ रहे। केही हलचल त मचाऊ न। हरेकलाई आफ्नो हक हुन्छ। तर्क पनि देऊ तर अधिकार र स्नेहले दियौ भने कसैले केही गर्न सक्दैन। त्यसो त कति स्थानमा राम्रो पनि मान्छन्, भन्छन्– आफ्नो कुरालाई स्पष्ट गर्नमा बहुत शक्तिशाली छन्। तरिका कस्तो हुनु पर्छ त्यो त हेर्नु पर्छ। तर केवल अधिकार होइन, स्नेह र अधिकार दुवै साथ-साथै चाहिन्छ। बापदादाले सदैव भन्नुहुन्छ– तीर पनि लगाऊ साथ-साथै मालिस पनि गर। सम्मान पनि राम्रो सँग देऊ तर आफ्नो सत्यतालाई पनि सिद्ध गर। भगवानुवाच भन्छौ नि! आफ्नो कहाँ भन्छौ र। रिसाउने त चित्रबाट पनि रिसाउँछन् अनि के गर्छौ? चित्र त निकाल्दैनौ नि! साकार रूपमा निर्धक्क भएर जो कसैको अगाडि अधिकारले बोलेको प्रभाव के निस्कियो? कहिल्यै झगडा भयो र? यही तरिका

भाषणको पनि सिक न। ज्ञानका कुरा कसरी राख्ने, यो त अध्यन गर्यौं नि। अब फेरि यो अध्यन गर। दुनियाँको हिसाबले आफूलाई बदल्यौ, भाषालाई बदल्यौ नि। त्यसैले जब दुनियाँको रूपले परिवर्तन गर्न सक्यौ भने यथार्थ रूपले के गर्न सक्दैनौ। कहिले सम्म यसरी चल्छौ? यसमा त खुशी छन्– यिनीहरूले जे भन्छन् त्यो धेरै राम्रो छ। अन्त्यमा यही प्रसिद्ध होस्– "यही यथार्थ ज्ञान हो"। यसबाट नै गति सद्गति हुन्छ। यो ज्ञान विना गति सद्गति हुँदैन। अहिले त हेर योग शिविर गरेर जान्छन्। बाहिर गएर फेरि त्यही कुरा गर्छन् परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। यहाँ त भन्छन् योग धेरै राम्रो लाग्यो, तर आधार त बदलिएन। तिम्रो शक्तिको प्रभावले परिवर्तन हुन्छन्। तर स्वयं शक्तिशाली बन्दैनन्। जे भयो, त्यो पनि जरूरी थियो। जुन धर्ती रूखो बनेको थियो त्यो धर्तीलाई जोतेर योग्य धर्ती बनाउने यही यथार्थ साधन थियो। तर अन्त्यमा त शक्तिहरू आफ्नो शक्तिस्वरूपमा पनि आउँछन् नि! स्नेहको रूपमा आऊन्, तर यिनै शक्तिहरू हुन्, यिनीहरूको एक-एक बोल हृदयलाई परिवर्तन गर्नेवाला छन्। बुद्धि बदलियोस्, "होइन" बाट "हो" मा आओस्। यो रूप पनि प्रत्यक्ष हुनु छ नि। अब त्यसलाई प्रत्यक्ष गर। त्यसको योजना बनाऊ। आउँछन् खुशी भएर जान्छन्। त्यसो त जसलाई यति आराम, यति खातिरी, यति स्नेह मिल्छ त्यसैले अवश्य सन्तुष्ट भएर जान्छन्। तर शक्ति रूप भएर जाँदैनन्। ब्रह्मा बाबाले भन्नुहुन्थ्यो– सबै प्रदर्शनीहरूमा प्रश्नावली लगाऊ। त्यसमा कुनचाहिँ कुरा थिए? तीर समान कुरा थिए नि! फाराम भर्नको लागि भन्नुहुन्थ्यो नि। यो सही हो वा गलत हो, हो वा होइन लेख। फाराम भराउनुन्थ्यो नि। त्यसैले के योजना रह्यो अब? एउटा हुन्छ त्यसै भराउने। छिटो-छिटो गर्दा ठीक वा बेठीक गरिदिन्छन्, तर सम्झाएर भराऊ। तब त्यही अनुसार यथार्थ फाराम भर्छन्। सिद्ध त गर्नै पर्छ। यस्तो आपसमा योजना बनाऊ। जुन अधिकार पनि रहोस् र स्नेह पनि रहोस्। सम्मान पनि रहोस् र सत्यता पनि प्रसिद्ध होस्। त्यसै कसैको बदनाम कहाँ गरिन्छ र? यो पनि लक्ष्य होस्– हाम्रो नै शाखा हो, हामीबाट नै निक्लिएका हुन्। उनीहरूलाई सम्मान दिनु त आफ्नो कर्तव्य हो। सानालाई प्यार दिने यो त परम्परा नै हो। अच्छा।

वरदानः– **दया भावलाई धारण गरेर स बैका समस्याहरूलाई समाप्त गर्ने मास्टर दाता भव**

जुन आत्माहरूको पनि सम्पर्कमा आउँछौ, चाहे जस्तो सुकै संस्कार भएको होस्, विरोध गर्ने होस्, स्वभावले टक्कर गर्ने होस्, क्रोधी होस्, जतिसुकै विरोधी होस्, तिम्रो दया भावनाले उसको अनेक जन्मको कडा हिसाब-किताबलाई सेकेन्डमा समाप्त गरिदिन्छ। तिमीले केवल आफ्नो अनादि आदि दातापनको संस्कार प्रकट गरेर दया भावलाई धारण गर्यौं भने ब्राह्मण परिवारका सबै समस्याहरू समाप्त हुन्छन्।

स्लोगनः– आफ्नो रहमदिल स्वरूप वा दृष्टिले हरेक आत्मालाई परिवर्तन गर्नु नै पुण्यात्मा बन्नु हो।